

Comunităților Europene — în speță, articolul 3 din Legea generală privind taxele vamale și accizele, coordonat prin ordonanța regală din 18 iulie 1977 (*Moniteur belge* din 21 septembrie 1977, p. 11425), confirmat prin Legea privind taxele vamale și accizele din 6 iulie 1978 (*Moniteur belge* din 12 august 1978, p. 9013), iar de la 1 ianuarie 1990 modificat prin articolul 72 din Legea din 22 decembrie 1989 de stabilire a dispozițiilor fiscale (*Moniteur belge* din 29 decembrie 1989, p. 21141),

sau este necesar ca statele membre, în aplicarea articolului 217 alineatul (2) din Codul vamal, să stabilească în dreptul lor intern modalitatea prin care se efectuează în practică înscrierea în evidența contabilă prevăzută la articolul 217 alineatul (1) din Codul vamal, astfel încât debitorul să poată verifica dacă autoritățile vamale au operat efectiv această înscriere?

2. Articolul 217 alineatul (2) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care legislația națională prevede doar că

— „înscrierea în evidența contabilă” în sensul acestor dispoziții de drept intern reprezintă „înregistrarea valorii drepturilor care rezultă dintr-o datorie vamală în evidențele contabile sau pe orice alt suport echivalent” — în speță, articolul 1 punctul 6 din Legea generală privind taxele vamale și accizele, coordonat prin Decretul regal din 18 iulie 1977 (*Moniteur belge* din 21 septembrie 1977, p. 11425), confirmat prin Legea privind taxele vamale și accizele din 6 iulie 1978 (*Moniteur belge* din 12 august 1978, p. 9013), iar de la 1 ianuarie 1994 înlocuit cu articolul 1 punctul 4 din Legea de modificare a Legii generale vamale și privind accizele (*Moniteur belge* din 30 decembrie 1993, p. 29031),

și că

— dispozițiile privind înscrierea în evidența contabilă și condițiile de plată a valorii drepturilor care decurg dintr-o datorie vamală sunt stabilite prin regulamentele Comunităților Europene — în speță, articolul 3 din Legea generală privind taxele vamale și accizele, coordonat prin ordonanța regală din 18 iulie 1977 (*Moniteur belge* din 21 septembrie 1977, p. 11425), confirmat prin Legea privind taxele vamale și accizele din 6 iulie 1978 (*Moniteur belge* din 12 august 1978, p. 9013), iar de la 1 ianuarie 1990 modificat prin articolul 72 din Legea din 22 decembrie 1989 de stabilire a dispozițiilor fiscale (*Moniteur belge* din 29 decembrie 1989, p. 21141),

autoritățile vamale pot invoca faptul că o înregistrare a valorii drepturilor operată de acestea într-un formular 1552 B sau într-o bază de date pentru datorii PLDA (bază de date în format electronic pentru datorii vamale și accize), precum și orice altă înregistrare sau înscriere a valorii drepturilor efectuată de acestea pe un

alt suport echivalent reprezintă o înscriere în evidența contabilă în sensul articolului 217 alineatul (1) din Codul vamal?

3. În situația în care înregistrarea de autoritățile vamale a valorii drepturilor într-un formular 1552 B poate fi considerată o înscriere în evidența contabilă în sensul articolului 217 alineatul (1) din Codul vamal, articolul 217 din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că numai înregistrarea valorii exacte a drepturilor care decurg dintr-o datorie vamală în formularul 1552 B reprezintă o înscriere în evidența contabilă în sensul articolului 217 alineatul (1) din Codul vamal?

Recurs introdus la 6 iulie 2011 de Maurice Emram împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a doua) pronunțate la 10 mai 2011 în cauza T-187/10 — Emram/OAPI

(Cauza C-354/11 P)

(2011/C 282/13)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurent: Maurice Emram (reprezentant: M. Benavi, avocat)

Cealaltă parte în proces: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

Concluziile recurentului

- Anularea în întregime a hotărârii Tribunalului întrucât a respins cererea introductivă având ca obiect anularea Deciziei din 11 februarie 2010 a Camerei întâi de recurs a OAPI;
- anularea deciziei camerei de recurs, în temeiul articolului 61 din Statutul Curții;
- obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată efectuate în procedurile în fața Tribunalului și a Curții și obligarea societății Gucci la plata cheltuielilor de procedură în fața OAPI și a Tribunalului.

Motivele și principalele argumente

Recurentul invocă încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară⁽¹⁾, precum și încălcarea articolului 17 din Regulamentul nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară⁽²⁾.

În această privință, recurentul subliniază, în primul rând, că Tribunalul ar fi ajuns la concluzia că există un risc de confuzie fără a ține seama de toate elementele pertinente ale speței, în special de nefolosirea mărcilor anterioare pe piață, de luarea în considerare a caracterului distinctiv al mărcilor anterioare, de prezența efectivă pe piață a altor produse de același tip care poartă diferite semne „G” și de nivelul de importanță atribuit acestui tip de semne pentru identificarea unei mărci comerciale de publicul desemnat. În plus, recurentul susține că Tribunalul ar fi ajuns la concluzia că a fost apreciată în mod incorect similitudinea dintre mărcile în conflict ca urmare, în special, a unei denaturări a faptelor, a unei aprecieri incorecte a caracterului distinctiv și dominant al mărcilor anterioare, precum și a unei aprecieri eronate a naturii produselor în cauză.

În al doilea rând, recurentul invocă o aplicare eronată a jurisprudenței de către Tribunal în măsura în care nu ar fi luat în considerare deciziile naționale precedente, încălcând articolul 17 din Regulamentul nr. 207/2009 citat anterior.

În sfârșit, acesta susține că Tribunalul a încălcat principiul egalității de tratament în măsura în care a efectuat o apreciere parțială a similitudinii dintre semne ignorând conținutul verbal al mărcii solicitate și comparând semnele pe baza unor criterii excesiv de largi.

⁽¹⁾ JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146.

⁽²⁾ JO L 78, p. 1.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de College van Beroep voor het bedrijfsleven (Țările de Jos) la 6 iulie 2011 — G. Brouwer/Staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie

(Cauza C-355/11)

(2011/C 282/14)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: G. Brouwer

Pârât: Staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie

Întrebările preliminare

1. Directiva 91/629/CEE ⁽¹⁾ trebuie interpretată în sensul că cerințele de reglementare în materie de gestionare în sensul articolului 4 din Regulamentul (CE) nr. 1782/2003 ⁽²⁾ care rezultă din directivă sunt valabile și pentru vișii crescuți de un agricultor pentru producerea laptelui?
2. În cazul unui răspuns negativ la această întrebare, împrejurarea că directiva menționată a fost transpusă într-un stat

membru prin dispoziții legislative care stabilesc că respectivele cerințe sunt în orice caz aplicabile și acestei categorii de vișii reprezintă un motiv de a considera că, în cazul nerespectării acestor cerințe în statul membru respectiv, se impune o reducere sau o excludere (a plăților directe) în temeiul articolului 6 din Regulamentul nr. 1782/2003?

⁽¹⁾ Directiva 91/629/CEE a Consiliului din 19 noiembrie 1991 de stabilire a normelor minime privind protecția vișeilor (JO L 340 p. 28, Ediție specială 03/vol. 10, p. 193).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1782/2003 al Consiliului din 29 septembrie 2003 de stabilire a normelor comune pentru schemele de sprijin direct în cadrul politicii agricole comune și de stabilire a anumitor scheme de sprijin pentru agricultori (JO L 270, p. 1, Ediție specială 03/vol. 49, p. 177, rectificare în JO L 270, 21.10.2003, Ediție specială 03/vol. 76, p. 291, rectificare în JO L 96, 15.4.2009, p. 39).

Acțiune introdusă la 8 iulie 2011 — Comisia Europeană/Regatul Spaniei

(Cauza C-360/11)

(2011/C 282/15)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentant: L. Lozano Palacios, agent)

Pârât: Regatul Spaniei

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin aplicarea unei cote TVA reduse:
 - substanțelor medicinale care pot fi utilizate în mod obișnuit și corespunzător pentru obținerea de medicamente, în conformitate cu articolul 91 primul paragraf alineatul 1 punctul 5 și cu articolul 91 al doilea paragraf alineatul 1 punctul 3 din legea spaniolă privind TVA-ul;
 - dispozitivelor medicale, materialelor, echipamentelor sau instrumentelor care, primate obiectiv, pot fi utilizate numai pentru prevenirea, diagnosticarea, tratarea, alinarea sau vindecarea unor boli sau afecțiuni umane sau animale, dar care nu sunt „destinate în mod normal alinării sau tratării unor deficiențe, uzului personal și exclusiv al persoanelor cu handicap”, în conformitate cu articolul 91 primul paragraf alineatul 1 punctul 6 al doilea subparagraf din legea spaniolă privind TVA-ul;
 - aparatelor și accesoriilor care pot fi afectate în esență sau în principal compensării deficiențelor fizice ale animalelor, în conformitate cu articolul 91 primul paragraf alineatul 1 punctul 6 primul subparagraf din legea spaniolă privind TVA-ul;